Svar, på Herr Bibliothekarien Leopolds Tal, af Herr Baron Armfelt

Bokutgåva

Texten ingår i *Svenska Akademiens Handlingar Ifrån År 1786. Första delen*, s. 186–187. Tryckt hos Carl Deleen och J.G. Forsgren, Stockholm 1801.

SVAR,

på Herr Bibliothekarien Leopolds *Tal, af Herr Baron* Armfelt.

Min Herre!

Denna dag hade kunnat vara mera lysande, både för eder och vårt Samhälle, om ej ödet, som alltid ger oss våra Embetsmän, utsett mig till tolk af Akademiens fägnad då ni skulle intaga ert säte bland oss. – Alla hade, i vältalighet och välförtjent loford, med mera behag mottagit er i det Tempel som är helgadt åt Snillet och Smaken, men ingen hade med större nöje, med en fastare öfvertygelse om edra egenskaper, sett eder på det rum, hvarifrån ni i dag gifvit oss prof af eder vitterhet. Eder afhandling hade aldrig tålt att handteras, om ej ämnet varit införlifvadt med författarens naturliga känslor. Man kan med lärdom och godt förstånd gifva begrepp om de flesta saker i verlden; utan snille och eld kan man ej beskrifva Snillet. De arbeten ni lemnat allmänheten, lysa deraf och bära Smakens stämpel. De ömma, de glada, de lifliga känslorna igenfinna i er målning den fullkomlighet, som fattas dem och tjenar till borgen för deras beständighet. Ni har, om jag så vågar säga, sörjt för Sånggudinnornas trädgård. Man finner der blommor, hvilkas lifliga färg trotsa tiden; frukter som förnöja Smaken, och som föda, på ett behagligt vis, förståndet och tankan. Det som medför de lifligaste känslor, som är, fastän ej alldeles fullkomligt, likväl ett af de största bevis på Skaparens fullkomlighet, det täcka könet, – med hvad nöje läsa de icke edra verser, hvilka vittna om den vänskap, den kärlek, och den förtjusning de veta sig förtjena, och som våre störste poeter ej våga sätta i sin rätta dager, af fruktan at fela mot en Thomas grundsatser, eller att ej få i sina drag den fasliga styrkan, den mörka målning, som irrar tankan, öppnar själen, utan att meddela hjertat ömhet, eller gifva ögat tårar. Jag vet att det räknas ett helt folk slag till last, att vara af min tanka, men jag tillstår med uppriktighet, att jag i Frankrike hellre skrattar med Moliere, än jag i England får spleen af Shakespears oskattbara grymheter. – Jag kunde snart föras från mitt föremål, men återkommer dertill, då jag prisar de grunder på hvilka en älskad och upplyst Monark sökt gifva sitt folk ett nationelt lynne, dess språk sjelfständighet, dess tänkesätt styrka och frihet, dess förstånd vidsträckta kunskaper, dess konstnärer ryktbarhet och erkänd fullkomlighet. Vore det möjligt att någon annan än efterverlden med rättvisa dömde förtjensten, så finge säkert den tredje Gustaf, innan slutet af sina dagar, se de största prof af sitt folks kärlek: det största bevis på Hans hjertas goda egenskaper.

* * *

Digitaliserad av Litteraturbanken.

Konverterad av Arkivkopia och publicerad på https://arkivkopia.se/sak/littbank-ArmfeltGM_SvarPaLeopold.

Filen skapad 2018-12-13 18:09:44.058988